

Kilián László

A mitográfus följegyzései VII.

Hórusz kedve

Mosolya bontakoz. Terjedve fut szét az égi fakadású folyam zölden tobzódó kövér partjain. Kedvesen omlik forró széllel, bomolva-hullva a sivatag szélében-hosszában. Hórusz vitorláz és szital fenn, vigyázni pusztát és nílusi édent.

Távol közel leng. Távolában közeli közelsége magasra forrósul. Hamarosan dalba fog. Dalba Hórusz. Énekelni fog.

Szabad vagyok
Mert üres a szívem:
Így ékeskedem.
Szabad vagyok
Mert tele a szívem
Azok iránt
Táplált szenvedéllyel
Kik szárnyam alatt
Keresnek s találnak
Vigaszt pihenést.
Szabad vagyok
Hisz lehetek az
Mi tart
Vagy az mi tartalom.

Röpül. Dalol. S a kedve nagy.

Örülnie lehet, mikor csak eszébe jut, eszébe a három szent rovás a csőrén, melyekből igaz, csak a középső, csőrháti az övé; a szélsőket – jobbra-balra – szerettei vonták rá ujjuk illetésivel. Jobb rovása a gyarapodó kobaltos vágata Írisztől – bal vonása a születő édes medre-völgye Ozirisztől.

Büszke, hát kezd és folytat, mégis öröme az terjeszti, hogy születéstől lett rovása a sajátja, sajátja a beteljesülés.

Száll Hórusz. Teljesül. Ő maga, s körötte minden: száraz homok, zsíros föld, édes áradat és sós hullámverés.

És Hórusz felleli a fáraót. Aláereszkedik. Rászáll. Oltalmazója. Az oltalom, amellyé maga a fáraó válhat általa. Hórusz ráereszkedik. Ő maga a királyi rang fejéke a nemesz. Ekként lész az örök fáraó teljhatalmú, mert mindenlátó, mindenüvé készenlétes.

Ha a fáraó nemeszben, sérthetetlen és győzhetetlen. Ez és ő Hórusz kedve. A sólyomisten kedve, hogy a fáraót orvul hátba támadók lövése, fegyvere, ütése csak célt téveszthet, s a mágnes-szél héján csusszan el mind, mi ármány s ármánykodó.

Kedve, hogy szemtől szemben – a fáraó szemeláttára és szemüldekén Hórusz – nemesztekintete előtt oly elsöprő vihar serege a sereg, s maga a szél, s a förmeteg, mi minden Széth-szövetségést és magát Széth-et is porba sújtja, s ki árba vagy homokba fül.

Kedve szemben az első győzelmes roham, hol Hórusz dala az induló.

És Hórusz énekelt és énekel!

Dal közben sólyomból, nemesből fiúcskává változik. A csupasz gyerek ujját szájára forrasztja, merőn reánk tekint: csend lesz megint.

Hórusznak kedve van!

Őrzi a fényt!

Őrzi a titkot!

Figyelj!

A mitográfus följegyzései VIII.

Ormuzd gyámköve

Az a gyámkő azért ragyog, mert az ég adománya.

Kristály. Maga a fény. Hol szikrázó Nap, hol zúgásban örvénylő tűz. Gyámkő. Tartja a templom oszlopát. Annak templomát, akitől kérdeznek, aki erejében is egyetlenül egy, aki úgy tökély, ahogyan együtt lehet minden jó.

A gyámkő-kristályon nyugodnak a kegyhely kincset fogó terhei. Édes terhek: egyetlenegy mindenek tudójának és ekként teremtőjének misztériumjelei. A gyámkővön az oszlop, az ív maga a szentséges, világot összetartó elv, rend és erő sarja-sarjadéka; azon gyámkő és szikrázó-nyugovás, mi sugalmazza – így alapozza – a belátást; letéteményese az áldott megértésnek; magának a tudásnak, mindent bíró szellemnek.

Tartja a templomot, ami a legkegyesebbé, a győzedelmesen is győzedelmesé, az átlátni képesé, az ítéletre ékesített bírúé, de gyógyítóé.

És szól a gyámkő.

– Zsarát ostora vagyok. Ő küldött. Tartani a templomot. Üzenetből építeni és tartani oltárt, szentélyt, imaszámolyt, fohászra rendelt varázskört.

– Mondom – szól megint –, mire a tisztító tűz alkalmassá tett úgy becsületté lenni, hogy ment lettél a hazugságtól, büszke gazdagságú a csupán igazságból valók kimondásától; kinyitották neked a zárttá letteket, feltárult a végtelen; megválttattál az alantas béklyójától. Olvasd a szentély homlokán, az öröktöz lángjai felett, Zsarát kristályfényében a varázsigét!

„Miként is lehetne valós a gonosz?

Hiszen az csupán a múlt nyoma!

Múlt pedig csak a múlva fakuló árny,

Mellyel a pillanatnyi pille, a jelen –

miként balga kérész – felel.

Hogyan is tudhatnák: minden a jövő.”

– Mondom: ő küldött, akit örvendezéssel öveznek. Ki tisztítna meg más? Ki és mi jobban, mint az ő tüze?

És pendülve zeng a kristály, zsarát a gyámkő.

– Ki terítette szét a hajnalpírt, ki lelkesítette át és díszítette ünneppé az ünnepet, ki lelkendezett, fennen rajongva: érezni óhajtom a tájakat, a legelőket, a falvakat. Rajongása a rajongásom: rajongásom az ő rajongása. Ő és én. Így. Mi magasztaljuk a földet, messzire nyúló ösvényeivel, ekként a gyámkő és a rög teszi őt saját fénye adományozójává. Teremtény teremtő – termő teremtény. Az emlék nyelvvé nemesül, a nyelv törvényé, törvény bölceletté, mert a föld, mert a lenn tetté kell váljon. Bőségessé lőn a föld.

És felelnek a templom oszlopi: fohász és ima az ő szavuk – mindazokat imádjuk, sorra és számolatlanul, mindegyiszálig tartjuk, kik és melyek munkára, imára érdemesek. És ekként a templomból kél édes illatú fuvallat – a föld hátán, a föld ölén fut –, zsarát gyámkő lelkiismerete közelg abban a szélben. E forró szélben egyenesedik magától gondolat, szó, aztán tett; végtelenül végre valahára a fény.

E fénynek egységet eggyé tevő tagjai a harmadik rend burokhálóját magukkal kiadó őrangyalok: ragyogásukon, mégpediglen dicsfényükön keresztül fogannak az asszonyok gyermeket.

A kristály tart és kinyilvánít nyelvet, majd azt, amit dolga hordoznia a nyelvnek: s bősége lőn a földnek. És az ige közben tőle, általa közvetítette testesül meg. LESZ fénné, éggé, földdé, növénné, eleven emberré – szent teremtéssé. Lesz fény, ég, víz, föld, fű és fa, lelkes ember: ige, mely maga a szent teremtés.

Bősége lészen a földnek. A kristály gyámkő megmutatja, bizonyoságképp létezővé lesz a nagyszerűséggel teli uralom!

De a gyámkövet még Szindbád hozta a kígyó-völgyből. Akkor még egyszerű, üres kristályként vitték ide, tették oda. Jött a jövő: Zaratustra halálakor lelkesült át zsarát ostorává. Ostorává, mert az első ember, aki ez után megérintette, megcsapattatott a kő által. E csapást tekintették ostorütésnek. Ezért rakták gyámkőnek a templom falába: vált ekként mágikus helyé és tárgyá. Mindenkinek – még Szindbádnak is – tudtán kívül maradt: AZ a Szindbád-mese ámbra-forrásának fenekén alakult ki az illatozó anyagból.

Király Ferenc: *Kezdetben*

